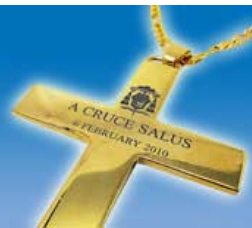

วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 24 เทศกาลธรรมดาปี C

(วันที่ 15 กันยายน ค.ศ. 2013)

พี่น้องที่รักโดยธรรมชาติแล้วเมื่อพ่อแม่รักบุตรของตน พวกท่านเต็มใจทำทุกสิ่งเพื่อบุตรคนนั้น บางครั้งทั้งๆ ที่รู้อยู่เต็มอกว่าบุตรทำผิด บางคนยังมองข้ามและหลับหูหลับตาเข้าข้างบุตรเพราะความรัก และความผูกพันที่มีต่อสายเลือดของตน บางคนถึงกับยอมรับผิดชอบแทนบุตรก็มี อย่างไรก็ตามหลายครั้งดูเหมือนว่าบุตรไม่ค่อยตระหนักถึงความลึกซึ้งของความรัก ที่พ่อแม่มีต่อเขามากเท่าใดนัก บุตรสองคนในอุปมาที่พระเยซูเจ้าทรงเล่าในพระวรสารวันนี้ เช่นเดียวกันไม่เข้าใจความรักของพ่อที่มีต่อพวกเขา พวกเขาไม่เข้าใจว่าความรู้สึกที่พ่ามีต่อพวกเขาในฐานะบุตรนั้นไม่เคยเปลี่ยน ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น พ่อไม่เคยแม้แต่จะคิดที่จะเปลี่ยนสายสัมพันธ์แห่งรักกับบุตรของตน

เมื่อได้ยินพระวรสารตอนนี้ หลายคนมักจะนึกถึง“บุตรคนเล็ก” (ลก 15:12) เป็นอันดับแรก คนที่เรารู้จักกันดีในนาม“ลูกล้างผลาญ” เพราะ“เขาประพฤติชั่วเสเพลและผลาญ เงินทอง” (ลก 15:13) ซึ่งเป็นส่วนแบ่งทรัพย์สมบัติ ที่พ่อยกให้ เขาจนหมดสิ้น แต่เมื่อสถานการณ์ในโลกภายนอกที่เขา กำลังเผชิญไม่ได้เป็นไปตามที่เขาคิดและคาดหวังไว้ เขาจึงตระหนักถึงความโง่เขลาของตน และตัดสินใจกลับบ้านพร้อมกับเตรียมคำพูดสั้นๆ เพื่อพูดกับพ่อของตน“ฉันจะกลับไปหาพ่อ พูดกับพ่อว่า ‘พ่อครับ ลูกทำบาปผิดต่อสวรรค์และต่อพ่อ ลูกไม่สมควรได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีก โปรดนับว่าลูกเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพ่อเถิด ’” (ลก 15:18-19) จากคำพูดนี้เราพอทราบว่าเป็นบุตรคนเล็ก รู้ตัวดีว่าเขาได้ทำผิดอย่างใหญ่หลวงเพราะเขาไม่เพียงทำให้บิดาของเขาเป็นห่วงและกังวลใจเท่านั้น แต่เขายังได้กระทำผิดต่อพระเจ้าด้วยการ “คบหญิงเสเพล” (ลก 15:30) อีกด้วย ยิ่งกว่านั้น เขายัง “ผลาญทรัพย์สมบัติของพ่อจนหมด” (ลก 15:30) ด้วยเหตุนี้ เขาจึงสำนึกว่าตนเองไม่สมควรได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป เขา น่าจะเป็นคนใช้คนหนึ่งจึงจะเหมาะสมมากกว่า เมื่อเขากลับมาใกล้จะถึงบ้าน พ่อมอง เห็นเขาแต่ไกล ในสภาพที่มอมแมมก็“รู้สึกสงสารและวิ่งไปสวมกอดและจูบเขา ” (ลก 15:20) เขาพยายามพูดกับพ่อในสิ่งที่เขาเตรียมมา แต่ดูเหมือน พ่อไม่ได้สนใจคำพูดเหล่านั้นเลย เขายังพูดไม่จบเสียด้วยซ้ำ ไป พ่อรับสั่งคนใช้ในบ้านให้เอาเสื้อผ้าสวยที่สุดมาเปลี่ยนให้เขา นำแหวนมาสวมนิ้วและนำรองเท้ามาใส่ให้ การสวมรองเท้าเป็นสัญลักษณ์ว่าเขาได้กลับคืนมาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว ไม่ใช่เป็นคนใช้ เพราะ ตามธรรมเนียมของชาวยิวมีแต่สมาชิกของครอบครัวเท่านั้นที่สามารถสวมรองเท้าในบ้านได้

ส่วนบุตรคนโตในแง่หนึ่ง เขาเป็นคนน่าเห็นอกเห็นใจ มาก ก่อนอื่นหมด เขาไม่ได้หนีออกจากบ้านไปเที่ยวเสเพลที่อื่น แต่ทำงานให้พ่ออย่างซื่อสัตย์ ไม่เคยแม้แต่จะฝ่าฝืนคำสั่งของพ่อ เขาปฏิเสธที่จะไปร่วมงาน เลี้ยงฉลองที่พ่อจัดขึ้นเพื่อต้อนรับการกลับมาของน้องชาย ซึ่งไม่ต่างจากคนที่ “ตายไปแล้ว กลับมีชีวิตอีก หายไปแล้ว ได้พบกันอีก” (ลก 15:32) เหตุผลที่เขาให้สำหรับการปฏิเสธครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าเขาไม่เข้าใจ ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับพ่อด้วย เช่นเดียวกัน เขาแย้งว่า “ลูกรับใช้พ่omanานหลายปีแล้ว ไม่เคยเคยฝ่าฝืนคำสั่งของพ่อเลย พ่อก็ไม่เคย ให้อะไรแก่ลูกเพื่อเลี้ยงฉลองกับเพื่อน ๆ” (ลก 15:29) พ่อของเขาตกตะลึงที่ลูกคนนี้คิดว่าตนกำลังรับใช้พ่อของตัวเองพร้อมกับคาดหวังจะได้รับรางวัลเป็นการตอบแทน เขาไม่ได้ทำงานให้พ่อด้วยความรัก และความกตัญญูที่ลูกคนหนึ่งควรมีต่อพ่อของตน พ่อจึงอธิบายให้เขาฟังว่า “ลูกเอ๋ย ลูกอยู่กับพ่อเสมอมา ทุกสิ่งที่พ่อมีก็เป็นของลูก” (ลก 15:31) นั่นคือ ที่ผ่านมาพ่อพยายามทำงานหนักและสะสมทรัพย์สมบัติไว้ก็เพื่ออนาคตที่ดีและมั่นคงของลูก ทุกสิ่งจะต้องเป็นของลูกอย่างไม่ต้องสงสัยเมื่อถึงวันที่พ่อต้องจากโลกนี้ไปสิ่งที่น่าสังเกตคือพ่อพูดกับบุตรคนโตที่กำลังโกรธอย่างอ่อนนุ่่ม ท่านไม่ได้ว่ากล่าวหรือตำหนิเขา ท่านมองดูเขาด้วยความเอ็นดูและเรียกเขาอย่างอ่อนโยนว่า “ลูกเอ๋ย” (ลก 15:31)

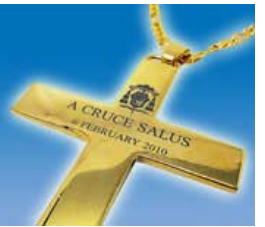
บิดาในอุปมา เรื่องนี้เป็นบุคคลที่น่าทึ่ง มากคนหนึ่ง ลองคิดดูเมื่อบุตรคนเล็กเข้ามาขอส่วนแบ่งทรัพย์สมบัติและบอกจุดประสงค์ที่จะเดินทางไปยังดินแดนห่างไกล ทั้งๆ ที่รู้ว่ามีอันตรายมากมายกำลังรอคอยเขาอยู่เบื้องหน้า ท่านเคารพเสรีภาพในการตัดสินใจของเขาและปล่อยเขาไปด้วยความเป็นห่วง เมื่อประสบการณ์ชีวิตสอนเขาให้รู้ว่าไม่มีใครดีต่อเขาเท่ากับบิดาอีกแล้วและตัดสินใจ กลับบ้าน ท่านก็วิ่งออกไปต้อนรับเขา ในทำนองเดียวกัน เมื่อบุตรคนโตปฏิเสธที่จะเข้าไปในบ้านเพื่อร่วมงานเลี้ยงฉลอง ท่านออกไปพบเขาและขอร้องเขาอย่างนุ่มนวลให้เข้าไปร่วมงานเลี้ยงฉลองต้อนรับน้องชาย

ผู้ที่น่าทึ่งมากกว่านี้อีกคือพระบิดาเจ้าสวรรค์ของเรา เพื่อเราจะเข้าใจและตระหนักถึงความรักที่พระองค์ทรงมีต่อเรา เราต้องรู้ก่อนว่าเราเป็นใคร เราเป็นลูกของพระองค์ พระ บิดาเจ้าสวรรค์ไม่ทรงเคยเปลี่ยนและจะไม่ทรงเปลี่ยนสายสัมพันธ์แห่งรักที่พระองค์ทรงมีต่อเรา แม้ว่าเราจะละทิ้งพระองค์ไปก็ตาม จำไว้เสมอว่าไม่ว่าเราจะโง่เขลาแค่ไหน ไม่ว่าเราจะหนีห่างจากพระองค์ไกลเพียงใด พระ องค์จะยังรักเรา เสด็จมาหาเราและดึงเรากลับมาหาพระองค์ด้วยพระหรรษทานของพระองค์

พี่น้องที่รักทุกวันพระบิดาเจ้าสวรรค์ทรงต้อนรับเราเข้ามาในวัดแห่งนี้ ซึ่งเป็นบ้านของพระองค์ เนื่องจากพระองค์ทรงเป็นบิดาของเรา บ้านของพระองค์จึงเป็นบ้านของเราด้วย ที่นี้พระองค์ ทรงเชื้อเชิญเราให้มาร่วมมื้ออาหารศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นงานเลี้ยงฉลองแบบครอบครัวในงานเลี้ยงฉลองนี้พระบุตรสุดที่รักของพระองค์ตรัสกับเราผ่านทางพระวาจาที่เราได้ฟัง จากบทอ่านต่างๆ และทรงบำรุงเลี้ยงเราด้วยศีลมหา

สังฆมณฑลอุดรธานี
www.udondiocese.org

สนิท เราเรียกมืออาหารศักดิ์สิทธิ์นี้ว่างานเลี้ยงฉลองเหตุการณ์แห่งความชื่นชมยินดี เพราะเราสำนึกดีว่า ครั้งหนึ่งเราเคยตายในบาป แต่โดยการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน พระเยซูเจ้าทรง ปฏิรูปเราให้มีชีวิตใหม่ เวลานี้เราได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวพระ บิดาเจ้าสวรรค์ เป็นลูกที่รักของพระองค์ และพระ องค์ จะไม่เปลี่ยนสายสัมพันธ์นี้ พระองค์ทรงรักเราและได้ทรงแสดงให้เราว่าพระองค์ได้ทำทุกสิ่งและจะทำสิ่งใดไม่ว่าเพื่อเรา แล้วเรายังจะเฝ้าพอที่จะลิ้มความจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นบิดาผู้ใจดีของเราและเราเป็นลูกของพระองค์อีกหรือ? **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**